

Právní úprava odpovědnosti za škodu způsobenou vadným či nebezpečným výrobkem prodělala v průběhu dvacátého století bouřlivý vývoj, a to jak ve smyslu posílení ochrany spotřebitele, tak ve smyslu harmonizace právních řádů jednotlivých členských států Evropské unie a Evropského hospodářského prostoru. Analýza a srovnání přístupu k těmto otázkám v českém a anglickém právu ukázala, do jaké míry jsou dva tak odlišné systémy konvergovat s cílem zajištění fungování společného trhu při zachování vysokého stupně ochrany spotřebitele. Zároveň se ovšem autor snažil také objektivně zhodnotit přetrvávající rozdíly v obou úpravách a jejich význam pro právní praxi i pro společný trh jako takový. V tomto směru bylo cílem autora zejména upozornit na skutečnost, že vedle právní úpravy založené Směrnicí je i nadále významná část této problematiky řešena pomocí ryze vnitrostátních institutů, a to jak práva smluvního, tak deliktního. I zde lze ovšem mezi oběma srovnávanými právními řády nalézt mnoho styčných bodů plynoucích z obecných principů evropského právního myšlení a kultury. Při bližším pohledu na oba systémy je totiž zřejmé, že navzdory své terminologické, systematické a mnohdy i metodické různosti, jsou obsahově často velmi podobné.